

„Vot (glej) šuke francuske, kako nepripoznaet i oži-
daet (želi) milost majki božjej“ odgovori meni baba.

„No dobro, mamka, jaz šelma i šuka; ali povej mi,
to prosim, zakaj“ — velim jaz.

Baba viditi, da se jaz neljutim (jezim), odgovori mi
z zazmehovavnim obličjem, ki je izrazovalo jezo: „sliši
šelma francuzka! ti si naše vesi i Moskvu razoril, i to ti
nebulo dosta, zapalil palatu našega hetmana kozackago tu
blizo. Ti tražiš našu slavnu Rusiu, naše ljubimoe otečestvo,
pak misliš, da nebul šelma ni šuka, i ožidaes milost majki
božjej.“

„Mama stara! veš li, da bi te drug za take besede
umoril, pa zakaj meni tako grenko govoriš?“ — dém jaz.

„Umori me, šelma, ja ti boljsego mislit ni govorit ne-
mogu“ — veli baba.

„Mati! jaz sem pravoslavne vere kakor ti; Bog bo
tebe in tvoje otečestvo pokaral za take besede; jaz nisem
ne šuka ne šelma, ampak pravoslaven kristjan“ — rečem jaz.

„Možno ne bulo, no čataj Otčenaš i verovanie!“ — na-
daljuje baba.

Jaz molim te obé molitvi, baba pa, ki je bila zgolj
uhó, je začudena zijala, da po njeni misli Francoz (!) vé
njeno molitvo. Ko pa jaz doveršim molitvo, reče ona:

„Da li Bog znaet šelma poljska?“

„No mamica! tedej jaz še zdaj šelma poljska; pa nisem
ne Poljak“ — velim jaz.

„Vrag našega otečestva do smerti šelma, a bul ložni
kristian, a ne bul; no ti si Poljak.“

Ondaj rečem jaz: malo dalje od Poljskega je moje
otečestvo.“

„Vrag ti, vrag tvoje otečestvo“ — veli baba.

„Nekar, majka! vidiš kako ti ljubiš svoje otečestvo;
tako pa tudi jaz svoje“ — odgovorim jaz.

„Pak čto tu tražiš, čto napaziš jago?“ — zaverne
baba.

„Naš car terja tako, majka stara“ — velim jaz.

„Vaš car takaj, jako ti“ — pravi baba.

„No mamka! zdaj bo mir in mi prijatli vaši“ — rečem
jaz.

„To ne bulo; čto misliš šelma, da naš gosudar vam mir
dozvolit. Posmotri troško! ti budeš v Sibiriu stupal do
merzlega morja.“

„Hvala ti, mama! tudi do tukaj se sem utrudil; jaz raji
stupam k našemu jadranskemu morju, ne želim k merzlemu
vašemu“ — dém jaz.

„Nevidit šelma svoje otečestvo; i znaj: konec delo
krasit“ — veli baba.

„Da! Konec delo krasit“, pravi tudi naša poslovica, ali
mamka! „Bog deli srečo, baba pa deci jajca“ — odgo-
vorim jaz.

Glej! jaz sem se tersil pripraviti babo na bolje misli
do mene, pa zastonj. Še tisti večer so nas pognali Kozaki,
in mi smo se umikati začeli, in ravno v istem mestu je
malo manjkalo, da nisim bil v Sibirijo gnan; kajti so Ko-
zaki navalili v selo, in malo da nisem vjet bil. Baba je
prav govorila za hetmanovo palačo, pokehdob*) smo jo
ravno mi Horvati, — ali na povelje Napoleonovo pod na-
čelstvom generala Delzona zapalili. Žal mi je še danes po
oni krasni knigarnici, ki je v tisti palači prepala.

Kobe.

Odperto pismo

gosp. Antonu Janežiću v Celovcu.

Izselivši se 12. sept. iz Tersta sem še le 26. t. m. v
svoje sedajno prebivališče v Gradcu šop „Novic“ dobil,
med kterimi me je 74. list posebno razveselil z oznanilom,

*) Kajti, ker in pokehdob je med Belimi Krajnci v rabi. Mi
Slovenci nismo tedaj tako revni z vezniki, kakor nekteri mislijo.

da bote ob novem letu lepoznanšk časopis izdavatí začeli.
Krasen je ta namen in prilíčen; pa dozdeva se mi vendar,
da lepoznanšk, samo slovensk časopis, ki se le dvakrat ob
mescu prikazati hoče, sadajnemu hrepenjenju za slovenskim
berilom zadostovati več ne more. Vsaki nemški mesečni ča-
sopis počiva na čverstejšem stopcu, ko ednak slovensk me-
sečnik; ne zato, ker je Nemcov več ko Slovincov, le za
to, ker nemška kniževnost vsaki dan toliko berila rodi, da
ob tem Nemeč na redko izdavanje svojega mesečnika prav
lahko čaka. Druga je pri nas; tudi mi bi radi vsaki dan
kaj slovenskega brali, pa naša kniževnost je jalova — pre-
beri „Novice“, potem se sopet pôsti, dokler drug list dobiš.
Časopis, kterega nameravate izdavatí, bi moral po takem
narmanje enkrat ob tjednu izhajati. Pa tudi to še ni za-
dosti. Slovenci želijo tudi berila v unajnih narečjih, po-
sebnó se ta želja po jugoslovenskem (ilirskem) povsod
razodeva.

O vsem tem bi ne bil besedice čerhnil, ako bi me tu-
kajšni mladi Slovenci ne nagovarjali, da bi jaz ob novem
letu v Gradcu lepoznanšk list izdaval. Predložili so mi
celó njegovo osnovo. Ime bi mu bilo „Triglav“; izdajal
bi se vsak teden na celi poli v osminskem pregibu, pa
tako, da bi perva polovica pôle čisto slovenska, druga pa
kakor priloga, čisto ilirska bila, v katero bi se pogosto
lepše cvetlice tudi severnih Slavjanov vpletale. Cena bi mu
bila po pôsti 5 fl. za leto. Ta časopis bi se bil 1. oktobra
naznaniti in razpisati imel; ako bi se do konca oktobra do-
volj prijateljev v frankiranih pismih (za zdaj brez naroč-
nine) za-nj oglasilo, bi se jim ob novem letu časopis
pošiljati začel. Druge pogodbe so ednake tistim, ktere ste
Vi v svojem „Glasniku“ obznanili.

Čednim željam streči, ktere so mi mladi rodoljubi raz-
odeli zastran takega časopisa, bi bilo moje narveče ve-
selje; pa moje zdravje je tako razderto, da mi drugo ne
ostane, ko želeti, da bi Vi ali kdo drug po tem načertu
svoj lepoznanški časopis vredoval. Prevdarite, kar sem Vam
predložil, in dajte kratko na znanje, ako se z mislijo zlá-
gate, ktero Vam je tù razodel

V Gradcu 27. septembra 1857.

J. Drobnič.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Železnikov 25. septembra. — Jesen se je pribli-
žala in prinesla nam svoje blagosti, pa tudi svojo hripavost.
Od obojega hočem častitim bravcom „Novic“ kaj povedati.
Hudo sušo, ktera je letos po Krajskem in tudi drugje
toliko škode naredila, smo, hvala Bogu pri nas, kar polja
zadene, le malo občutili. Manjkalo je sicer tukajšnim fu-
žinam in mlinom prav zlo vode, ker je suha zemlja vsako
kapljico dežja z nekako slastjo v svoje naročje sprejela,
plodila nam pa je zato ona tudi tako, da so popotniki, ki
so od dalječ v našo okolico prišli, enoglasno terdili, da
nikjer na Krajskem polja tako lepega niso vidili, kakor
tukaj. Kar pridelke zadeva, gré sadju letos pervenstvo;
od konca do kraja se je dobro sponeslo, da že zdavnej ne
tako. Marsikako nadlogo bo čez zimo potolažilo in odvernilo.
Enako sadju se je tudi prosó posebnó dobro obneslo; —
krompirja je tud precej, samo ljudje tožijo, da jim tù in
tam čern prihaja. Repa in turšica kažete srednje, zelje
slabo; — so ga večidel merčesi pojužnali. Ajda je cvetela
tako prijetno, kakor če bi jo bil vsako jutro nov bel sneg
opadil; rastla je skoz in skoz lepo in obeta dobro žetev.
Čbele so se, kar jih je bilo na domači paši ostalo, naj-
bolje, ako ravno tudi le slabo, obnesle; kar so jih pa zunaj
doline na pašo dali, so malo drugač ko zanič. Toliko od
jesenskega blagra.

Po drugi strani pa prihaja od dné do dné, posebnó ob
jutrih in večerih čedalje bolj mraz; sv. Matevža dan smo
imeli pervo slano, ki pa vendar okoli nas ni kaj ajdi ško-
dovala. Dolgočasne megle so že več jutrov branile soncu
razlivati svoje prijetne žarke na hladno zemljo; livade in